

[Lone Dybkjær]

Jeg vil sige som en generel holdning, at det, der er meningen med disse forslag – det er også en bemærkning til fru Birthe Hansen – er faktisk, at de skal gennemføres. Det er et grundlæggende syn hos os, at det er nødvendigt at fastholde den økonomiske stramning, samtidig med at der gennemføres reformer. Vi mener faktisk ikke, at man skal have en pause, hvor der ikke sker noget som helst, blot fordi man skal føre en stram økonomisk politik. Kunsten må være at lave nogle reformer, samtidig med at man har den nødvendige stramme økonomiske politik.

Det er rigtigt, at SF og andre, også VS, har fremsat mere vidtgående forslag tidligere, men det, der har været karakteristisk for de forslag, har jo været for dem alle sammen, at ingen af dem er kommet igennem. Det synes vi ikke er så interessant. Derfor har vi prøvet at lave et forslag, som er således udformet, at vi så godt, som vi overhovedet kan, sikrer, at forslaget kommer igennem. Det er også et svar til fru Mette Groes. Det, der er tanken med dette forslag, er, at det skal gennemføres. Ellers ville vi ikke have fremsat det her og nu og på den facon, vi har gjort det.

Jeg vil takke ordførerne for de trods alt ret positive tilsagn, der har været.

En ting, der har glædet mig, er den klare og gennemgående indstilling, der har været i retning af, at faderen og moderen skal holde orlov samtidig. Når vi foreslog barselorlovsperioden udvidet i form af en forlængelse af de første 14 uger, var det, fordi vi tænkte, at det naturligvis var godt for barnet, at det kunne blive hjemme så længe som overhovedet muligt. Men jeg er ikke i tvivl om, at det også er godt for barnet, at det f. eks. har 14 dage med både faderen og moderen, lige når det kommer hjem fra hospitalet. Det mener jeg er en meget enkel ændring at koble ind i forslaget. Det er meget nemt at sige, at faderen får 14 dage umiddelbart i tilknytning til fødslen, og så kan vi sige, at den resterende forlængelse bliver på 10 uger i stedet for de 12 uger, vi har foreslået. Det synes jeg er noget nyt, at man er så positiv netop over for det. Det mener jeg, vi bør tage med og umiddelbart overveje at stille ændringsforslag om, siden det åbenbart er et meget bredt ønske her i folketinget, både fra mænd og kvinder, at denne ordning gennemføres.

Jeg skal komme med et par kommentarer til socialministeren og arbejdsministeren og naturligvis til de øvrige ordførere.

Socialministeren er positiv over for forslaget – sådan da. Jeg vil godt i forbindelse med de økonomiske forhold, som socialministeren tager frem, sige, at det er klart, man altid kan diskutere forudsætningerne for beregningerne, og det er også klart, at man kan diskutere forudsætningerne for nogle brutto-udgifter og nogle nettoudgifter. Det er da muligt, man skal sige, at det er for få udgifter, der er regnet med her, og når regeringen nu kører med sit kassesystem, så kan det også godt være, at der skal tages noget mere med her. Til gengæld må der så blive noget andet tilovers andre steder, for besparelser kan der altså ikke undgå at komme på andre poster. Det vil sige, at hvis man ønsker at tage lidt flere indtægter her, så har vi til gengæld nogle besparelser, vi kan undgå nogle andre steder. Det mener jeg klart vi kan forhandle om.

Nu kommer jeg til det punkt, hvor jeg måske er – for nu at sige det meget, meget pænt – mest skuffet over både socialministeren og for den sags skyld arbejdsministeren. Jeg synes, det er fantastisk, at man kan køre frem med denne argumentation om, at det bliver svært for kvinderne, når de nu skal have 26 ugers barselorlov, for det bliver jo stort set kun kvinderne. Tænk, hvis der nu havde været en regering og måske navnlig en kvindelig arbejdsminister, der havde sagt, at det ville være godt for ligestillingen på arbejdsmarkedet, hvis fædrene også begyndte at benytte sig af mulighederne for at være hjemme. Men det er åbenbart ikke tilfældet. Vi skal tilbage i den argumentation, vi har hørt helt fra dengang, ligelønnen blev indført: ih, hvor ville det være dårligt for kvinderne! Der er sådan set ikke noget nyt i det: kvinderne har alle dage skullet være bedre end mændene for at opnå de samme poster, og det skal de altså fortsat.

Men det, man så kan spørge om, er selvfølgelig, hvad vi kan gøre, og jeg synes, vi må diskutere, hvis der opstår nogle problemer, hvordan vi yderligere kan forbedre kvindernes situation, for jeg kan ikke forestille mig, at det kan være f. eks. i de konservative kvinders interesse eller i arbejdsministerens interesse, at det går sådan, at kvinderne rent faktisk udelukkes fra arbejdsmar-